

โอกาสที่จะเติบโต

Creativity + Innovation x Mind Development

แลออรุน พูนพิพัฒนธนศรี
นักพัฒนาการนิเทศศาสตร์

ราย ได้ขอเงากระเบื้องขึ้นจากช่วงกุมภาพันธ์ถึงพฤษภาคม ลูกค้าเริ่มกลับมาใช้บริการ แต่ยังไม่เพียงพอ Fixed Cost ที่เราต้องแบกรับภาระทุกเดือน ค่าใช้จ่ายต่างๆ ที่ไม่จำเป็นได้ตัดลงหมดทุกรายการแล้ว

ลูกค้า และพันธมิตรทางธุรกิจของเราล้วนประสบปัญหาการดำเนินธุรกิจเช่นกัน พืชโควิดส่งผลกระทบต่อในวงกว้างทุกภาคส่วน บริษัทห้างร้านธุรกิจต่างรักษา Cash Flow กันอย่างสุดชีวิต อะไรที่ไม่จำเป็น...อะไรที่ประหยัดได้ต้องทำ

มาตรการสุดท้ายที่เราไม่อยากใช้...ก็มาถึงจนได้

“หวังว่าทุกคนคงเข้าใจสถานการณ์ของ Triple Tree”

พี่สัญญาฯ กล่าวในที่ประชุมด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

พนักงานทุกคนรู้ว่าวันหนึ่งต้องมาถึง มีพนักงานจำนวนหนึ่งสมัครใจเข้าโครงการ *“จากกันด้วยดี”* โดยได้รับเงินชดเชยตามกฎหมาย และเงินก้อนอีกจำนวนหนึ่งจากบริษัท พวกเขาจะนำเงินก้อนนี้ไปประกอบอาชีพอิสระที่จังหวัดบ้านเกิด

การอยู่รวมกันทั้งหมด ณ บ้านหลังนี้ต่อไปคงไปไม่รอด และหนีไม่พ้นต้องถูกออกจากงานอยู่ดี

การสมัครใจไปตอนนี้ เริ่มต้นใหม่ให้เร็ว น่าจะเป็นทางเลือกที่ดีกว่า นี่เป็นความคิด และการประเมินสถานการณ์ของเดชณรงค์ หัวหน้าแผนกจัดซื้อ ที่ทำงานกับ Triple Tree มาเกือบ 15 ปี ซึ่งทำให้คนอื่นๆ ที่ไม่กล้าเสี่ยง...กลัวตกงาน ต้องกลับไปคิดทบทวน...และปรึกษาคอครบครันเป็นการใหญ่ และในที่สุดหลายคนก็ตัดสินใจเลือกออกไปเผชิญโชคชะตาในภาวะวิกฤต

“การลดเงินเดือน....” พี่สัญญาฯพูดเหมือนไม่อยากพูดต่อ *“คณะกรรมการบริษัทฯ มีมติให้ปรับลดเงินเดือน 25% สำหรับระดับบริหาร ส่วนพนักงานระดับบังคับบัญชา ลด 15% และพนักงานระดับปฏิบัติการ ลด 7%”*

ประโยคที่เพิ่งจบไป มันไม่รื่นหูเลย อยากให้เป็นเพียงลมพัดผ่านเลยไป ทุกคนใจดิ่ง !!! เดินออกจากห้องประชุมอย่างเลื่อนลอย สำหรับพนักงานที่ยังเหลืออยู่ ต้องช่วยกันคิดว่าจะทำอย่างไรให้ Triple Tree อยู่รอด องค์กรจัดโปรแกรมต่างๆ เพื่อให้พนักงานได้ Upskill & Relearn ทักษะที่จำเป็นกับสถานการณ์ใหม่

กมล และเพื่อนๆ จะต้องเข้า Workshop *“จุดประกายความคิดสร้างสรรค์ บัณฑิตนวัตกรรมในองค์กร”* เป็นเวลา 8 วัน ในต้นเดือนหน้า พี่สัญญาฯ Chef of People ส่งสัญญาณ *“ทุกคนต้องตั้งใจเรียนรู้ ทุกคนคือความหวัง ก้าวต่อไปด้วยสติ และจิตใจเข้มแข็งพร้อมที่จะสู้ไปด้วยกัน”* อาทิตย์นี้ เป็นช่วงทำงานโค้งสุดท้ายของเพื่อนร่วมงานที่ตัดสินใจเข้าโครงการ *“จากกันด้วยดี”* แผนกของกมลมีทั้งหมด 11 คน เข้าร่วมโครงการฯ มากถึง 6 คน *“ใครจะช้าคิด...จากกันด้วยดี”* กมลคิดฟุ้ง เห็นพี่ประจำที่อยู่โต๊ะใกล้กันกำลังง่วนอยู่กับการเก็บของ มีกล่องสีน้ำตาลขนาดกลางกองอยู่ที่พื้น 3 ใบ เต็มไปแล้ว 2 กล่อง

สมองของกมลกำลังประมวลผลอย่างรวดเร็ว ภาพจำต่างๆ ลอยแจ่มชัดขึ้นมาในความทรงจำอีกครั้ง ประจำเป็นเพื่อนร่วมงานรุ่นพี่ที่เข้ามาทำงานก่อนสองปี กมลก็ได้ที่ประจำนี้แหละที่คอยชี้แนะและสอนงานต่างๆ จนกมลสามารถทำงานได้อย่างสบายใจ และมีประสิทธิภาพดีเยี่ยมในแผนก

ถ้าไม่ได้ที่ประจำ ไม่รู้ว่าจะพันทลองงานหรือเปล่า??

เพราะหัวหน้าคนเก่าแก่มาก...ไม่สอนงานอีกต่างหาก บอกขอข่างาน และให้แค่คู่มือมาอ่านเองหนึ่งเล่ม ประกอบกับตอนนั้นงานล้นมือกันทุกคน ไม่มีเวลามาสอนกันมากมาย พี่ประจำแกล้งเสียสละมาก เลิกงานแล้วยังไม่กลับบ้าน แก่ตั้งใจสอนงานแบบไม่มีก็เห็นเราเป็นน้องใหม่ เวลาโดนหัวหน้าดุเสียงดัง เมื่อทำงานผิดพลาด พี่ประจำอีกนั่นแหละ ที่คอยให้กำลังใจ ยังจำได้ถึงทุกวันนี้ *“ไอน้อง...การทำงานมีผิดพลาดกันได้ ผิดแล้วต้องยอมรับผิด และรีบแก้ไข แต่เราต้องไม่ผิดซ้ำ โดยเฉพาะในเรื่องเดียวกัน หรือเรื่องที่สำคัญกัน*

ที่สำคัญต้องมีไหวพริบในการทำงานด้วย”

อีกครั้งจำได้ดี เมื่อต้องแก้ไขงานชิ้นเดิมอยู่ 2-3 ครั้ง ทั้งที่งานนั้นไม่ได้ผิดอะไร พี่ประชาคงเข้าใจถึงความรู้สึกว่ามันหงุดหงิดแค่ไหน “ไอน้อง... บางครั้งงานที่ทำอาจไม่ถูกใจหัวหน้าก็เป็นได้ เราต้องรู้จักเรียนรู้”

ใครๆ ก็บอกว่า กมลโชคดีที่มี Mentor ส่วนตัว ทำให้สามารถทำงานได้ดี และรวดเร็ว แต่มกมลยังมีทัศนคติที่ดีกับงานอีกด้วย งานเยอะ งานหนัก ไม่เคยบ่น เต็มที่กับงานตลอด บางที่ยังอาสาช่วยงานรุ่นพี่คนอื่นๆ ในแผนกอีกด้วย อย่างพี่สมบูรณ์ที่แกไม่ค่อยถนัดภาษาอังกฤษ และไม่ชำนาญโปรแกรมช่วยงานที่บริษัทเพิ่งเอามาลงใหม่ จึงทำงานได้ช้า

กมลรู้สึกใจหายอย่างบอกไม่ถูก เหมือนสูญเสียญาติผู้ใหญ่ไปยังไปยังงั้น เป็นความผูกพันที่เกิดขึ้นเมื่อไหร่ไม่รู้ได้ “ไอน้อง... ได้ยินว่าปวดหัวตีบๆ ตั้งแต่เช้า ค่อยยั้งชั่วคราวหรือยังล่ะ พอดีที่ผ่านห้องพยาบาล เลยเบิกยามาให้”

กมลจำได้ว่า ห้องพยาบาล Triple Tree ปิดช่วงบ่าย ทุกวันพุธต้นเดือน “วันนี้วันพุธที่ 4 ต้นเดือน”

พี่ประชาเป็นคนเดียวที่เรียก “ไอน้อง” ขณะที่ทุกคนเรียก กมล หรือ กมล หมด แรกๆ รู้สึกไม่พอใจ จะบอกแกหลายครั้ง ไปๆ มาๆ กลับชอบซะงั้น ดูเหมือนเรามีลูกพี่ มีคนคุ้มครอง และแกก็ไม่ได้เรียกคนอื่นในแผนก “ไอน้อง” ทั้งที่มีเด็กรุ่นใหม่เข้ามา

เออ... พี่ประชาดีกับเรามากมาย แต่เราไม่เคยให้อะไรพี่แกเลย แม้กระทั่งคำขอบคุณก็มักซ่อนอยู่ในใจ “เป็นไปได้ไงนายกมล” !?! ไม่รู้ตัวเลยหรือนายกมล ว่าตัวเองเป็นคนปากหนัก

“ไอน้อง พี่ให้ เล่มมันเก่าไปหน่อย มันเป็นสมุดบันทึกมีจดอะไรหลายอย่างที่เกี่ยวข้องกับการทำงาน อาจมีประโยชน์กับเรา” พี่ประชาเป็นผู้ให้แม้กระทั่งในวันสุดท้าย

กมลรู้สึกใจหายจนขมกลืนไปทีไรพี่ประชา “พี่ประชาครับ เออ...” ประชาหันมามองด้วยความแปลกใจที่กมลพูดแล้วหยุดไป “คือ ผมอยากขอบคุณทุกสิ่งอย่างที่พี่ช่วยเหลือผม ทั้งสอนงาน และให้คำแนะนำ ให้กำลังใจตลอดระยะเวลา 7 ปี ที่ผมทำงานที่นี่ ถ้าไม่มีพี่ ผมคงทำงานที่นี่ได้ไม่นาน”

กมลตั้งใจประนมมือขึ้น และก้มหัวลงอย่างสวยงามที่สุดในชีวิต “ผมขอบคุณพี่จริงๆ ครับ” อะไรขึ้นมาจุกที่คอหอย “และผมขอโทษพี่ด้วยที่บ่อยครั้ง ผมพูดจาไม่ดีหรือล่วงเกินพี่ บางทีก็เอาแต่ใจตัวเอง ยกโทษให้ผมด้วยนะครับ”

“ไอน้อง... เป็นอันว่า เราต่างขอโทษกรรมต่อกัน พี่เองต้องขอบคุณเราด้วย... ที่เป็นเพื่อนร่วมงานที่ดี ทำให้พี่ทำงานสนุก รู้สึกดี มีคุณค่าต่อผู้อื่น”

กมลยื่นถุงกระดาษให้พี่ประชา ในนั้นมีกล่องห่อของขวัญอยู่ “ผมให้พี่เป็นที่ระลึกครับ มันมีมูลค่าน้อยมากเมื่อเทียบกับสิ่งที่พี่ให้ผม โปรดรับเอาไว้ด้วยครับ”

“ขอบใจมาก... ไอน้อง พี่ชอบมาก” ประชาพูดยิ้มหน้าเป็นประกาย พร้อมตบปากกมล กมลสงสัย “พี่รู้หรือครับว่าเป็นอะไร”

“พี่ไม่รู้หรอก แต่สิ่งที่ให้คงดี และเหมาะกับพี่” กมลสะดุดกับคำพูดนั้นรีบบอกให้พี่ประชาขับรถออกไปจากออฟฟิศ “ขับรถดีๆ ครับ พี่เดี๋ยวงานเลิกรถติด กว่าจะถึงบ้านพี่อีกตั้งไกล ผมว่า... อีกไม่นานฝนต้องตกแน่ๆ พี่ามีครีมดำทาเมื่อบนนั้น อากาศร้อนอบอ้าวมาทั้งวัน” น้ำตามันดินจะเอ่อขึ้นมาแบบไม่บอกกล่าว

“โชคดีนะครับพี่ ทำฝันของพี่ให้สำเร็จ” กมลโบกมือ อยากจะวิ่งตาม และตะโกนบอกอะไรสักอย่างจากใจ แต่ไม่ทันชะแล้ว รถกระบะสีเทาดำดับสายตาไป กมลยังยืนนิ่งอยู่ตรงนั้นกับความว่างเปล่า และเสียงที่ดังก้องในหัว “สิ่งที่ให้คงดีและเหมาะกับพี่”

ห้องทำงานถูกจัดใหม่ให้เหมาะสม โต๊ะทำงานที่ว่างถูกยกออกไป มีจัดมุมสบายๆ ให้นั่งคุยกัน กมลรู้สึกเบาใจเหมือนถูกทิ้งไว้ข้างหลัง เมื่อหลายสิ่งเปลี่ยนไป เราต้องก้าวตามให้ทัน

ไอน้อง พลิกสมุดบันทึกเล่มเก่าไปมา การ์ดสีเขียวพาสเทลใบหนึ่งที่ใช้ค้นตกลงพื้น พลิกด้านหลังมีข้อความ

“โอกาสที่จะเติบโต”

ช่วงชีวิตขาขึ้นก็ไม่ประมาท

ช่วงชีวิตขาลงก็เพิ่มความพยายาม และความขยันอดทน

หากเรายังรักที่จะพัฒนาตนเอง

ทุกช่วงเวลา... ทุกความท้าทายในชีวิต

มีอะไรให้เราฝึกฝน... พัฒนาตนเองอยู่เสมอ

ท้ายข้อความเป็นลายมือตัวบรรจง “ให้ไอน้องกมลเป็นที่ระลึก... จากพี่ประชา”

Special Thank: ภาพสวยจากธนาคารจิตอาสา